

Dr hab. Anna Fidelus, prof. UKSW
Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego
w Warszawie

Warszawa, 31.08.2023 roku

Recenzja

dorobku naukowego, organizacyjnego i dydaktycznego

Pani dr Beaty Mydłowskiej w postępowaniu o nadanie stopnia
doktora habilitowanego nauk społecznych w dyscyplinie pedagogika.

1. Informacje ogólne o drodze edukacyjno – zawodowej Habilitantki

Dr Beata Mydłowska jest absolwentką Wyższej Szkoły Pedagogicznej Towarzystwa Wiedzy Powszechnej w Warszawie - jest magistrem pedagogiki w zakresie *wczesnoszkolna edukacja zintegrowana* (1999).

Doktorat nauk społecznych w dyscyplinie *pedagogika* uzyskała w roku 2017 na Wydziale Nauk Pedagogicznych Dolnośląskiej Szkoły Wyższej we Wrocławiu na podstawie rozprawy „Kwalifikacje i kompetencje w zawodach usługowych absolwentów szkół ponadgimnazjalnych i wyższych w kontekście oczekiwań i potrzeb rynku pracy”. Promotorką rozprawy była prof. dr hab. Małgorzata Sekułowicz, a recenzentami prof. dr hab. Stefan M. Kwiatkowski i dr hab. Daniel Kukla.

Dr Beata Mydłowska jest absolwentką studiów podyplomowych: oligofrenopedagogika (Wyższa Szkoła Przedsiębiorczości w Warszawie – 2018) i doradztwo zawodowe (Uczelnia Społeczno – Medyczna w Warszawie – 2020).

Istotny jest fakt, że dr Beata Mydłowska zdobyła certyfikaty: certyfikat nr 121/2021 uprawniający do nabywania i stosowania testów z kategorii B1- Podstawy Psychometrii dla osób niebędących psychologami (Polskie Towarzystwo Psychologiczne i Pracownia Testów Psychologicznych PTP -2021); certyfikat nr 013/2022 uprawniający do nabywania i stosowania metody z kategorii B2 – Bochumski Inwentarz Osobowościowych Wyznaczników Pracy BIP (Polskie Towarzystwo Psychologiczne i Pracownia Testów Psychologicznych – 2022).

Dr Beata Mydłowska swoją drogę zawodową rozpoczęła od pracy w charakterze nauczycielki klas początkowych i języka polskiego w Szkole Podstawowej nr 149 im. Leonida Teligi w Warszawie (1987-1999). Następnie utworzyła: Policealną Szkołę Kosmetyczną, w której pełni funkcję dyrektora/organ prowadzący (od 1999), Liceum Ogólnokształcące (dyrektor/organ prowadzący – od 2001), Technika Zawodowe (dyrektor/organ prowadzący – od 2012) i Policealne Szkoły Medyczne (dyrektor/organ prowadzący – od 2014).

Kolejną inicjatywą edukacyjną dr Beaty Mydłowskiej było utworzenie Wyższej Szkoły Przedsiębiorczości w Warszawie (2008 – 2019, kanclerz/założyciel), która została w roku 2020 przekształcona w Uczelnię Społeczno – Medyczną (rektor/założyciel). Pracę w tej ostatniej uczelni dr Beata Mydłowska łączyła z pracą na umowę zlecenie na Uniwersytecie Przyrodniczo – Humanistycznym w Siedlcach (Wydział Nauk Społecznych, Instytut Pedagogiki – rok akademicki 2020/2021).

2. Ocena najważniejszego osiągnięcia naukowego wskazanego przez Habilitantkę

Jako swoje najważniejsze osiągnięcie naukowe (art. 219 ust. 1 pkt. 2 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce) dr Beata Mydłowska wskazała monografię „Satysfakcja z pracy osadzonych w polskich zakładach karnych jako zasadniczy determinant skutecznego procesu resocjalizacji”, Wydawnictwo Naukowe Episteme, Lublin 2023, ss.482. Recenzje wydawnicze tej monografii przygotowali: prof. dr hab. Marek Konopczyński oraz dr hab. Renata Tomaszewska, prof. UKW.

Należy podkreślić, że monografia dr Beaty Mydłowskiej obejmuje swoim zakresem problemowym dwie znaczące społecznie subdyscypliny pedagogiczne – pedagogikę pracy i pedagogikę resocjalizacyjną. Integracja teorii i praktyki dotyczącej pracy i resocjalizacji należy do rzadkości w polskiej pedagogice. Z uznaniem przyjmuję więc próbę spojrzenia na pracę osadzonych z punktu widzenia jej znaczenia w procesie resocjalizacji. Już w tym miejscu chciałabym stwierdzić, że jest to próba w pełni udana – zarówno z perspektywy teoretycznej, jak i (szczególnie) empirycznej.

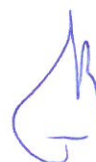
Struktura recenzowanej monografii jest charakterystyczna dla prac teoretyczno - empirycznych. Tworzą ją następujące rozdziały:

1. Praca w życiu człowieka
2. Praca jako forma oddziaływania resocjalizacyjnego
3. Satysfakcja z pracy i samoocena jako determinanty skuteczności pracy osadzonych
4. Metodologia badań własnych
5. Opis i analiza wyników badania własnego
6. Wnioski i rekomendacje

Całość jest poprzedzona merytorycznym *Wprowadzeniem*, a zakończona bardzo obszerną *Bibliografią*, *Spisem tabel*, *Spisem rysunków* oraz *Załącznikiem* zawierającym kwestionariusz autorski.

W rozdziale pierwszym Habilitantka w sposób bardzo kompetentny przedstawia poglądy na istotę pracy człowieka – w ujęciu historycznym ale z akcentem na współczesność. Zwraca uwagę, iż współczesne społeczeństwa stają przed wyzwaniem polegającym na redefinicji pojęcia pracy i rozwoju zawodowego. Wskazuje na znaczenie rynku pracy, na rolę wykształcenia, a jednocześnie na brak gwarancji zatrudnienia. Analizuje wpływ nowoczesnych technologii na proces pracy, na jego treści i niezbędne umiejętności pracowników, odwołuje się w tym względzie do badań prowadzonych wśród pracowników i, co bardzo istotne, formułuje wskazówki dla systemu edukacji w zakresie celów kształcenia. Wśród nich wyróżnia cele związane z ukazaniem aksjologicznego wymiaru pracy ludzkiej. Jest to zaniedbany wątek w literaturze pedagogicznej – dobrze zatem się stało, że Habilitantka dostrzegła wartość pracy w rozwoju człowieka, wartość wynikającą z wartości autotelicznych: dobra, prawdy i piękna, i wreszcie konstatuje, że człowieka można zrozumieć jedynie przez pryzmat jego pracy. W analizowanym rozdziale Habilitantka przeciwstawia pracy stan bezrobocia, kładąc nacisk na jego społeczne implikacje. Umiejętnie charakteryzuje i opatruje autorskim komentarzem rodzaje bezrobocia, jego skutki, w tym wykluczenie, odnosi się także do polityki mikro- i makroekonomicznej mającej wpływ na poziom bezrobocia. Następnie zajmuje się problematyką środowiska pracy i jego rolą w kształtowaniu poczucia własnej wartości i pozytywnych relacji z innymi uczestnikami procesu pracy. Podnosi problem dydaktycznych i wychowawczych funkcji przedsiębiorstw, słusznie zauważając ich rolę w zakresie realizacji postulatu uczenia się przez całe życie. Wreszcie zwraca uwagę na potrzebę rozpatrywania pracy w kontekście jej funkcji społecznych oraz na warunki skuteczności wychowania przez pracę.

Rozdział drugi jest swoistym pomostem między problematyką pracy (pedagogika pracy) a resocjalizacją (pedagogika resocjalizacyjna). Habilitantka uznając, że celem resocjalizacji jest wtórne uspołecznianie, czyli uwewnętrznianie w

jednostce wartości oraz norm społecznie akceptowanych, rekomenduje pracę jako metodę resocjalizacji, szeroko uzasadniając swoje poglądy w tej materii. Od metody przechodzi do analizy organizacji procesu resocjalizacji przez pracę, uwzględniając zadania Służby Więziennej w realizacji założeń twórczej resocjalizacji (przez pracę) oraz zapisy obowiązujących aktów prawnych. Te ostatnie stanowią podstawę funkcjonowania Zakładów Karnych, umożliwiając organizowanie pracy osób osadzonych w różnych formach – sprzyjających wzbudzeniu ich motywacji do działalności zawodowej. Jest to szczególnie istotne z perspektywy społecznych skutków zatrudnienia skazanych oraz ich egzystencji po odbyciu kary pozbawienia wolności. Praca osadzonych, zarówno społeczna, jak i zarobkowa jest niewątpliwie jednym z głównych wyznaczników skuteczności procesu resocjalizacji, ułatwia powrót do społeczeństwa, sprzyja adaptacji do wymagań pracodawców i realiów życia społecznego i zawodowego. Na potwierdzenie tej tezy Habilitantka przytacza szereg przekonujących argumentów, w tym wyniki badań – dotyczące efektów programu „Praca dla Więźniów”, czy też rozkładu zatrudnienia osób osadzonych w zakładach karnych.

Analizy dotyczące znaczenia pracy w procesie resocjalizacji, zostały w istotny sposób wzbogacone w rozdziale trzecim rozważeniami na temat satysfakcji z pracy i samooceny, traktowanej jako sąd wartościujący na temat własnej osoby. Habilitantka umiejętnie wykorzystując literaturę pedagogiczną, psychologiczną i socjologiczną przedstawiła ogólny problem zadowolenia – satysfakcji z pracy w kontekście poznawczym i emocjonalnym. Zdefiniowała również czynniki wpływające na satysfakcję z pracy i opisała techniki pomiaru oraz sposoby operacjonalizacji satysfakcji. W podobnie syntetycznym ujęciu scharakteryzowała pojęcie samooceny, z uwzględnieniem jej zmian w zależności od występujących zdarzeń i sytuacji. Co niezwykle istotne, Habilitantka odniosła satysfakcję z pracy i samoocenę do teorii: humanistyczno – fenomenologicznej, egzystencjonalnej, kognitywnej i cech pracy, a następnie wskazała na znaczenie

tych teorii w procesie resocjalizacji. Dzięki takiemu zabiegowi dokonała integracji problematyki pedagogiki pracy (rozdział 1), resocjalizacji przez pracę (rozdział 2) z teoriami satysfakcji z pracy i samooceny, które stanowią fundament części empirycznej.

W ocenianej części monografii (rozdziały 1-3) Habilitantka wykazała się interdyscyplinarną wiedzą (pedagogika, psychologia i socjologia) oraz umiejętnościami jej integracji wokół problematyki pracy osadzonych, rozpatrywanej w kontekście samooceny i satysfakcji z jej wykonywania. Jest to oryginalne podejście teoretyczne będące podstawą do opracowania założeń metodologicznych badań własnych.

Niezwykle mocną stroną recenzowanej monografii są badania, które zostały przeprowadzone zgodnie z procedurą opisaną w rozdziale czwartym. Jest to procedura charakterystyczna dla badań społecznych osadzonych w paradygmacie ilościowym. Z przejrzystości sformułowanych celów: praktycznych i teoretycznego wynikają w sposób logiczny problem badawczy (odpowiadający tytułowi monografii) i 9 szczegółowych pytań badawczych. Pytania te zostały właściwie skorelowane ze wskaźnikami i łącznie z nimi bardzo czytelnie zaprezentowane w formie tabelarycznej. Zwraca uwagę kompetentne uzasadnienie wyboru metody badawczej i, w konsekwencji, narzędzi badawczych: Kwestionariusza Autorskiego, Minesockiego Kwestionariusza Satysfakcji z Pracy i Skali Samooceny – narzędzia te zostały wyczerpująco scharakteryzowane. Na podkreślenie zasługuje fakt, iż opis terenu badań (23 zakłady karne) i badanej próby (liczba osób badanych – 1026) został poprzedzony dobrze dobranymi najnowszymi danymi statystycznymi dotyczącymi pracy osadzonych (odpłatnej i nieodpłatnej) i powszechności zatrudnienia w skali całego kraju. Podobnie jak omówione już elementy procedury badawczej, również organizacja badań jest opracowana bardzo kompetentnie, ze szczegółowym opisem zestawionych metod analitycznych.

Opisowi i analizie badań został poświęcony rozdział piąty. W pierwszej kolejności Habilitantka scharakteryzowała osoby badane – osadzonych odbywających karę pozbawienia wolności w zakładach karnych na terenie całej Polski. Jest to charakterystyka bardzo szczegółowa, dotycząca między innymi: wieku, wykształcenia, wcześniejszego pozbawienia wolności, długości przebywania w zakładzie karnym, zamiaru ubiegania się o przedterminowe zwolnienie, sytuacji rodzinnej, subiektywnej oceny własnego życia, a także rodzaju pracy wykonywanej podczas odbywania kary pozbawienia wolności, zgodności z zainteresowaniami zawodowymi, możliwości zdobywania w jej toku nowych kompetencji, miejsca jej wykonywania, planów zawodowych po opuszczeniu zakładów karnych. Dane tego rodzaju zostały przedstawione w tabelach i wyczerpująco skomentowane, z odwołaniami do głównego nurtu badań.

Bardzo interesujące poznawczo są także dane związane z poziomem samooceny osób osadzonych oraz statystyki opisowe zmiennej samoocena, pogrupowane według odpowiedzi na pytania socjodemograficzne. Wysoko trzeba ocenić analizy skoncentrowane na miejscu pracy w systemie wartości osób osadzonych i poziomie satysfakcji z wykonywanej pracy, w tym relacje występujące pomiędzy samooceną więźniów a ich satysfakcją z pracy. Skorelowanie satysfakcji z pracy z systemem wartości, statusem społecznym, miejscem pracy, okresem przebywania w zakładzie karnym, a także zwrócenie uwagi na różnice w poziomie satysfakcji występujące między więźniami pierwszy raz skazanymi a recydywistami jest zabiegiem oryginalnym – dostarczającym nie tylko informacji diagnostycznych, ale umożliwiającym również antycypację natury prognostycznej.

Bogaty materiał badawczy umożliwił Habilitantce opracowanie wniosków i rekomendacji (rozdział 6). Wyniki badań zostały syntetycznie sformułowane i

przedstawione na tle literatury przedmiotu – z uwzględnieniem obowiązujących aktów prawnych.

Niezaprzeczalną wartość mają zaprezentowane rekomendacje, które można traktować jako komplementarny układ działań zmierzających do wypracowania modelu organizacji pracy osób osadzonych. Habilitantka postuluje, między innymi, diagnozowanie kompetencji zawodowych osadzonych, wprowadzenie instytucji więziennego doradcy zawodowego, dostosowanie oferty kształcenia zawodowego w więzieniu do oczekiwań pracodawców, opracowanie struktury działań w procesie resocjalizacyjnym prowadzącej do możliwie pełnego zatrudnienia osadzonych w formach odpłatnych, stosowania pracy jako metody resocjalizacji wraz z innymi metodami (metody oddziaływań osobistych, metody sytuacyjne, metody uspołeczniające, metody samowychowania), kształtowanie wśród osadzonych umiejętności szukania zatrudnienia (analiza rynku pracy, autoprezentacja) oraz doprowadzenie do realnej współpracy z pracodawcami.

Przedstawione rekomendacje są oryginalne, a zarazem realistyczne. Wynikają z rezultatów przeprowadzonych badań i osadzenia ich w teorii pedagogiki – pedagogiki pracy i pedagogiki resocjalizacyjnej.

Zaprezentowane w części empirycznej monografii wyniki pozwalają na nowe spojrzenie na problematykę szeroko rozumianej pracy osób osadzonych i jej miejsce w nowocześnie rozumianym procesie resocjalizacji. Uzyskane wyniki zostały nie tylko czytelnie przedstawione, ale także opatrzone bardzo kompetentnymi komentarzami świadczącymi o wysokim poziomie wiedzy teoretycznej Habilitantki, ale także o umiejętnej interpretacji teorii z empirią.

W mojej ocenie monografia „Satysfakcja z pracy osadzonych w polskich zakładach karnych jako zasadniczy determinant skutecznego procesu resocjalizacji” spełnia wymogi stawiane przed rozprawami habilitacyjnymi i jest oryginalnym wkładem w rozwój pedagogiki.

3. Ocena pozostałego dorobku naukowego Habilitantki

Oprócz ocenionej w punkcie 2 monografii – wskazanej jako najważniejsze osiągnięcie naukowe – „Satysfakcja z pracy osadzonych w polskich zakładach karnych jako zasadniczy determinant skutecznego procesu resocjalizacji” dr Beata Mydlowska ma w swoim dorobku naukowym po doktoracie między innymi:

- redakcję naukową 3 monografii wieloautorskich:

1. „Kształcenie zawodowe. Dylematy i perspektywy”. Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2019, ss. 268;

2. „Wielowymiarowość człowieka we współczesnym świecie”. Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2019, ss. 241;

3. „Aksjologiczne aspekty pracy w procesie resocjalizacji”. Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2021, ss. 278;

- 14 rozdziałów w monografiach naukowych;

- 12 artykułów w czasopismach (w tym w punktowanych wysoko: „Edukacja Ustawiczna Dorosłych” - 100 pkt., „Lubelski Rocznik Pedagogiczny” – 100 pkt., „Resocjalizacja Polska” – 100 pkt.);

- aktywny udział (z referatami) w 20 konferencjach naukowych;

- udział w 4 komitetach naukowych i w 2 komitetach organizacyjnych konferencji (w tym dwukrotnie w charakterze Przewodniczącej Komitetu Organizacyjnego);

- udział w projekcie badawczym „Współczesne problemy ekologiczne świata” (2017) – wykonawca;
- udział w projekcie „Uczelnia Społeczno – Medyczna bez barier”- Program Operacyjny Wiedza, Edukacja, Rozwój (2021-2023) - kierownik projektu;
- staże naukowe na Wydziale Pedagogicznym Narodowego Uniwersytetu Pedagogicznego im. M. Drogomanowa w Kijowie (14.10 - 14.11.2019) oraz na Wydziale Nauk Społecznych (Instytut Pedagogiki) Uniwersytetu Przyrodniczo – Humanistycznego w Siedlcach (semestr zimowy roku akademickiego 2020/2021);
- funkcje Redaktora Naczelnego czasopisma „Zeszyty Naukowe” wydawanego przez Wyższą Szkołę Przedsiębiorczości w Warszawie (2014-2016) – przed doktoratem;
- wykłady w ramach programu Erasmus + w Klaipeda State University of Applied Sciences (Litwa), 16-20 maja 2022;
- uczestnictwo w zespołach oceniających propozycje projektów badawczych (w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości - 2009-2019 oraz w Uczelni Społeczno-Medycznej – od 2019 - Przewodnicząca Komisji Konkursowych;
- organizowanie cyklicznych konferencji naukowych we współpracy z Katolickim Uniwersytetem Lubelskim Jana Pawła II, z Akademią Katolicką w Warszawie, z Uniwersytetem Śląskim w Katowicach, z Uniwersytetem Przyrodniczo – Humanistycznym w Siedlcach oraz z Uniwersytetami w Ostrawie, Debreczynie i Bratysławie;
- aktywny udział w zebraniach naukowych Sekcji oraz Zespołu Pedagogiki Specjalnej Komitetu Nauk Pedagogicznych PAN.

Przedstawiony wyżej dorobek naukowy Habilitantki oceniam bardzo pozytywnie. Jest on bogaty, a jednocześnie różnorodny. Obejmuje inicjatywy wydawnicze (koncepcja i redagowanie monografii), autorstwo rozdziałów w monografiach i artykułów w czasopismach naukowych, aktywny udział w konferencjach naukowych (referaty, działalność w komitetach naukowych i organizacyjnych), udział w projektach badawczych (wykonawca, a także kierownik projektu) oraz wykłady w uczelniach zagranicznych.

Na podkreślenie zasługuje fakt, iż wśród rozdziałów w monografiach i artykułów znajdują się teksty prezentujące wyniki badań własnych (osadzone każdorazowo w odpowiednim kontekście teoretycznym). Zaliczam do nich, między innymi:

1. „Etos zawodu nauczyciela w opinii studentów uczelni pedagogicznych i niepedagogicznych” (Kwartalnik Pedagogiczny, 2020, Nr 2, s.125-140);
2. „Świadomy vs. przypadkowy wybór kierunku studiów pedagogicznych – analiza porównawcza” (Kwartalnik Pedagogiczny, 2020, Nr 3 s.111-128);
3. „Deprywacyjny charakter organizacji wolnego czasu w więzieniu” (Resocjalizacja Polska, 20/2020, s. 145-158);
4. „Aksjologiczny wymiar pracy w kontekście nowych wyzwań” ([w:] „Aksjologiczne aspekty pracy w procesie resocjalizacyjnym”, red. B. Mydłowska, Oficyna Wydawnicza Impuls, Kraków 2021, s. 47-67);
5. „Praca nauczyciela szkoły średniej w czasie pandemii” (Rocznik Pedagogiczny, Nr 2, Lublin 2022);
6. „Bariery w zdalnym uczeniu się osób dorosłych” ([w:] „Drogi i bezdroża edukacji w okresie pandemii Covid 19”, red. R. Bera, S. Byra, N. Nyczkało, Wydawnictwo UMCS, Lublin 2022, s. 479-496).

4. Ocena dorobku dydaktycznego i organizacyjnego Habilitantki

Do dorobku dydaktycznego dr Beaty Mydłowskiej zaliczam:

- wykłady w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości oraz Uczelni Społeczno – Medycznej w Warszawie prowadzone według autorskich programów z przedmiotów: pedagogika pracy, pedagogika resocjalizacyjna, doradztwo zawodowe w procesie resocjalizacji oraz seminaria dyplomowe (licencjackie i magisterskie);

- autorskie zajęcia z przedmiotu „śródroczna praktyka dydaktyczna” na Uniwersytecie Humanistyczno – Przyrodniczym w Siedlcach;

- promotorstwo pomocnicze w zakończonym przewodzie doktorskim mgr Marty Jaroszewskiej. Temat rozprawy: „Resocjalizacja przez kształcenie zawodowe w szkołach przywieziennych w opinii skazanych, nauczycieli i pracodawców” obronionej w dniu 28.09.2022 na Katolickim Uniwersytecie Lubelskim Jana Pawła II; promotorstwo pomocnicze w trwającym w Akademii Pedagogiki Specjalnej im. Marii Grzegorzewskiej w Warszawie przewodzie doktorskim mgr Urszuli Brzezińskiej. Temat rozprawy „Trajektorie uczenia się przedsiębiorców”.

Wymierny dorobek organizacyjny dr Beaty Mydłowskiej związany jest z pełnieniem przez nią funkcji Rektora w niepublicznych uczelniach wyższych: w Wyższej Szkole Przedsiębiorczości w Warszawie, a następnie w Uczelni Społeczno – Medycznej w Warszawie. Do tego dorobku zaliczam:

- powołanie Uczelni,

- tworzenie studiów (kierunki, poziomy, profile),

- tworzenie i przekształcanie Wydziałów,

- opracowanie i wdrażanie systemu zapewnienia jakości kształcenia,

- organizowanie praktyk zawodowych,
- nawiązywanie współpracy z interesariuszami zewnętrznymi,
- nawiązywanie współpracy z uczelniami krajowymi i zagranicznymi,
- inicjowanie współpracy naukowej w ramach programu Erasmus +,
- organizowanie współpracy z placówkami resocjalizacyjnymi, poradniami psychologiczno – pedagogicznymi, przedszkolami i szkołami, stowarzyszeniami i fundacjami, a także urzędami pracy i Centralnym Zarządem Służby Więziennej i aresztami śledczymi.

Nie ma wątpliwości, że dorobek dydaktyczny, a szczególnie organizacyjny Habilitantki zasługuje na wyróżnienie. Organizację i prowadzenie z sukcesem wyższych uczelni można zaliczyć do wybitnych osiągnięć organizacyjnych, ale też w pewnej mierze, dydaktycznych a nawet naukowych (analiza formalno – prawnych uwarunkowań powoływania uczelni, opracowywanie struktury administracyjnej, dydaktycznej i naukowej, tworzenie założeń infrastrukturalnych, opracowywanie planów i programów kształcenia, dobór kadry, wspieranie współpracy naukowej z innymi uczelniami w kraju i zagranicą).

Konkluzja

Stwierdzam, że wśród wskazanych przez Habilitantkę osiągnięć naukowych znajduje się monografia „Satysfakcja z pracy osadzonych w polskich zakładach karnych jako zasadniczy determinant skutecznego procesu resocjalizacji”. Wskazana monografia jest rozprawą teoretyczno – empiryczną z pogranicza pedagogiki pracy i pedagogiki resocjalizacyjnej. Integracja tych dwóch

subdyscyplin pedagogiki znajduje swoje odzwierciedlenie w oryginalnym ujęciu problematyki teoretycznej i badawczej. W ramach analiz teoretycznych wkład Habilitantki w rozwój dyscypliny polega na udowodnieniu tezy o roli i znaczeniu pracy jako metody resocjalizacyjnej, z uwzględnieniem organizacji procesu resocjalizacji przez pracę oraz społecznych skutków zatrudnienia skazanych. Takie ujęcie problemu nie było dotąd eksponowane w rozprawach naukowych w zakresie pedagogiki pracy, które koncentrowały się na edukacji: przedzawodowej, prozawodowej, zawodowej oraz tylko fragmentarycznie na edukacji dorosłych. Również w obszarze pedagogiki resocjalizacyjnej praca osadzonych nie była dotąd dostatecznie reprezentowana wśród analiz teoretycznych. Nie rozpatrywano też na gruncie teoretycznym satysfakcji z pracy i samooceny jako determinantów skuteczności pracy osadzonych.

Istotnym wkładem Habilitantki w rozwój pedagogiki są wyniki unikalnych badań i ich analizy wykorzystujące wiedzę z zakresu nauk społecznych – z pedagogiki, psychologii i socjologii. Pragnę podkreślić również praktyczny wymiar tych badań – pozwalający, dzięki rekomendacjom, na przedstawienie możliwości stworzenia współczesnego modelu organizacji pracy osadzonych.

Reasumując uważam, że dorobek naukowy Habilitantki – Pani dr Beaty Mydłowskiej – spełnia wymagania określone w art. 219 ust. 1 pkt. 2 lit. a ustawy z dnia 20 lipca 2018 r. Prawo o szkolnictwie wyższym i nauce. Jest to dorobek świadczący o bardzo dobrym przygotowaniu merytorycznym i metodologicznym, o dojrzałości badawczej oraz umiejętności integracji teorii pedagogicznych z praktyką edukacyjną.

Powyżej wymienione argumenty skłaniają mnie do wyrażenia jednoznacznie pozytywnej opinii o osiągnięciach naukowych Habilitantki, które w moim głębokim przekonaniu stanowią znaczący wkład w rozwój pedagogiki. Wnoszę

zatem o nadanie Pani dr Beacie Mydłowskiej stopnia doktora habilitowanego w dziedzinie nauk społecznych – w dyscyplinie pedagogika.

A handwritten signature in blue ink, appearing to be 'B. Mydłowska', written in a cursive style.

